

DANI ATKINS

Duet met jou

*Hij is de liefde van haar leven,
en met jou getrouwd*

ROMAN

Er waren veel elementen die de toedracht van die avond hadden kunnen veranderen.

Hij had met de auto naar zijn werk kunnen gaan in plaats van die achter te laten voor zijn vrouw, maar dan was ze nooit op tijd op school geweest voor het kerstconcert, en hij wist hoe belangrijk het voor Jake was dat in elk geval één van zijn ouders in het publiek zat voor zijn toneeldebuut in de kerstvoorstelling. Zo'n soort vader was hij.

Hij had naar de pub kunnen gaan met zijn collega's, maar als hij de keuze had tussen met hen een pilsje drinken en naar huis gaan om bij zijn mooie vrouw te kunnen zijn, was de keuze heel eenvoudig. Zelfs na een huwelijk van zeven jaar wilde hij geen enkel moment mislopen dat hij met haar kon doorbrengen. Zo'n soort echtgenoot was hij.

Hij had de smeekbeden van de kinderen kunnen negeren toen hij door het park liep. Hij had tegen hen kunnen zeggen dat hun hond best op eigen kracht uit het wak in het bevroren meer kon klimmen om naar de veilige oever te komen, maar toen hij de angstige blik in de ogen van het in het ijskoude water spartelende dier had gezien, had hij geweten dat hij het moest redden. Zo'n soort man was hij.

Het meisje was hooguit negen, het jongetje leek nog jonger dan zijn eigen Jake. Ze waren als raketten uit het bosje tevoorschijn

geschoten, hadden hem bij zijn jas gepakt en onverstaanbaar tegen hem staan praten, of eigenlijk staan schreeuwen. Heel even had hij gedacht dat ze probeerden hem te beroven. Hij had zich zelfs al voorgesteld hoe hij aan zijn vrouw zou vertellen dat hij was overvallen door twee basisschoolkinderen. *En hoe was jouw dag, schat?* Ze waren echter niet op zijn geld uit, dat werd hem snel genoeg duidelijk, al duurde het even voordat hij begreep wat ze dan wél wilden, omdat ze zo stonden te snotteren.

‘Kalm aan. Wat is er aan de hand?’ vroeg hij aan het meisje.

‘Kunt u ons alstublieft helpen? Marty en Todd... Kom nou mee!’ Het meisje probeerde hem aan zijn arm mee te trekken naar de rij besneeuwde bomen. De man kende dit park goed, hij was er als kind vaak geweest, had er als tiener gevoetbald en hij liep er vaak doorheen als hij te voet naar zijn werk ging, omdat het de kortste weg was van zijn huis naar de bouwplaats. Achter de bomen die het pad omzoomden, lag een meer waar je ’s zomers kon roeien en kanoën. Er ging een rilling door hem heen die niets te maken had met de snel dalende temperatuur.

‘Rustig,’ zei hij streng. Het meisje was verrassend sterk, maar hij gaf niet toe aan de kracht waarmee ze aan zijn arm trok. ‘Haal diep adem en vertel me wat er aan de hand is. Wie zijn Marty en Todd, en waar zijn ze?’

Het meisje vertelde het hem terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Ze sprak zo snel dat het net leek alsof elk woord tegen de achterkant van het vorige aan knalde als in een verbale kettingbotsing.

‘Marty is onze oudste broer. We waren met Todd bij het meer aan het spelen en ik zei nog tegen Marty dat het gevaarlijk was maar hij zei dat het best kon en toen rende Todd weg en kwam hij helemaal in het midden van het meer terecht, en in het begin leek dat niet erg omdat het meer bevroren is maar toen brak het ijs en viel hij erin en kon hij er niet meer uit komen, dus is Marty ernaartoe gegaan om hem eruit te halen en toen is hij ook door het ijs gezakt.’

‘Wijs me aan waar ze zijn,’ zei de man en hij rende al naar de bomen. De kinderen, iets kalmer nu ze een volwassene hadden gevonden die de leiding kon nemen, renden achter hem aan. ‘Zijn jullie hier met iemand? Met jullie vader of moeder of iemand anders?’ vroeg hij. De woorden vlogen in een scherp staccato uit zijn mond, vergezeld van wolkjes wasem. In gedachten gaf hij de ouders wier laksheid deze kinderen in zo’n groot gevaar had gebracht, er ongenadig van langs. Hij zou Jake nooit in de buurt van het park laten komen zonder dat een van hen tweeën erbij was. Zijn vrouw werd soms gek van zijn overdreven bezorgdheid, maar nu zag je wat er kon gebeuren als je kinderen de straat op liet gaan. Ze konden zomaar door het ijs van een bevroren meer zakken.

Hou vol, smeekte de man in stilte. Ik kom eraan.

Hij sprintte tussen de bomen door naar de rand van het bevroren meer. Instinctief stak hij beide armen uit om te voorkomen dat de kinderen die hem op de voet volgden, over de glooiende, besneeuwde oever op het ijs zouden glijden.

‘Daar!’ riep het meisje. Ze wees met een bevende hand naar twee stipjes op ongeveer vijftien meter afstand van de oever, waar het dunne ijs was gebroken en Marty en Todd in het ijskoude water terecht waren gekomen.

De man liet zijn blik snel heen en weer gaan tussen de twee waken om de situatie op te nemen. Het zag er niet goed uit, maar het was minder erg dan hij had gevreesd. Uit het verste wak steeg fel geblaf op nu Todd zijn baasjes had zien terugkeren. De man maakte zich echter meer zorgen over het andere wak, waarin een jongen van een jaar of elf de grootste moeite had zijn ellebogen op de scherpgepunte rand van het ijs te houden. De jongen huilde en je kon zien hoe bang hij was, maar hij keek evengoed steeds om naar het andere wak, waarin de hond heftig spartelde om niet kopje-onder te gaan in het ijskoude water.

‘Hou vol. Hou je ellebogen op het ijs en probeer niet al te veel met je benen te schoppen. Ik kom je halen,’ riep de man. Hij trok zijn dikke donsjack uit en gooide het op de besneeuwde oever.

Het gezicht van de jongen was spierwit van angst. De sproetjes op zijn neus, een vaag aandenken aan de zomer, leken op bruine verfspatjes op een maagdelijk schilderdoek. ‘T-Todd eerst,’ smeekte de jongen klappertandend. ‘Hij ligt langer in het w-water d-dan ik.’

De man gaf geen antwoord omdat hij niet wilde dat de jongen zich zou opwinden, al wierp hij wel nog een blik op de hond die in het ijskoude water probeerde op de kartelrand van het ijs te klimmen, die de man deed denken aan vlijmscherpe tanden in krijt-witte kaken. De kaken van de dood. De man huiverde.

‘Eerst mensen, dan honden,’ zei hij toen hij voorzichtig met één voet vanaf de besneeuwde oever op de spiegelgladde oppervlakte van het meer stapte. Behoedzaam bracht hij zijn gewicht naar voren, gereed om zich meteen terug te trekken als het ijs mocht kraken of knappen. Het ijs deed echter niets. Hij zette ook zijn andere voet erop.

Vijftien meter. Het leek wel vijftien kilometer. Al na twee of drie stappen voelde hij een verandering onder de zolen van zijn werkschoenen. De ijslaag die in het begin zo stevig had geleken als die van een indoor schaatsbaan, veerde nu sponzig mee onder zijn gewicht. Hij bleef staan, keek om naar de twee kinderen op de oever en glimlachte geruststellend. Langzaam zakte hij door zijn knieën, zette zijn handen op het ijs en schoof ze naar voren tot hij languit lag. Je gewicht gelijkmatig verdelen, dacht hij. Hij probeerde zich te herinneren welke adviezen hij door de jaren heen nog meer had gehoord. Het enige wat hij zich heel duidelijk herinnerde was: *niet doen*. Hij haalde hoorbaar adem door zijn mond en klemde zijn kiezen op elkaar.

Langzaam schoof hij op zijn buik naar de jongen, vechtend tegen de aandrang het veel sneller te doen, want hij wist dat het ijs onvoorspelbaar en onbetrouwbaar was. Het duurde naar zijn gevoel uren, al konden er amper een paar minuten zijn verstreken, tot hij zo dicht bij de jongen was dat hij een van zijn in wollen handschoenen gestoken handen kon grijpen.

‘Hou me goed vast,’ zei hij. Hij klemde zijn vingers rond de ma-

gere pols van het kind om beter houvast te hebben. ‘Ik ga je op het ijs trekken.’ Hij hoopte dat hij die belofte kon waarmaken. Hij zette zich schrap. Zelfs de hond hield op met blaffen, alsof ook die begreep wat een belangrijk moment dit was. De man trok zo hard als hij kon en probeerde daarbij niet te denken aan het risico dat hij de arm van de jongen uit de kom zou trekken of dat het kind zich aan de scherpe rand van het wak zou bezeren. Dat was van later zorg. Als de jongen nu uit zijn greep glipte en onder de ijslaag schoot, zou hij hem misschien niet meer kunnen redden.

De jongen vloog uit het water als een vis aan een lijn. De man hoorde de kinderen op de oever juichen. Hij klemde zijn kiezen op elkaar. Ze waren er nog niet.

‘K-kunnen we nu T-Todd gaan halen?’

De man schudde kort zijn hoofd. Centimeter voor centimeter trok hij de jongen met zich mee terwijl hij achterwaarts naar de oever kroop. ‘Eerst jij. Dan de hond.’ Hij hoopte dat hij de jongen met dit leugentje zodanig geruststelde dat die zich gedwee in veiligheid zou laten brengen. De jongen leek met zijn natte kleding een ton te wegen, ook al was hij erg mager, zo mager dat het gevaar van onderkoeling groot was.

Er waren weinig momenten in het leven van de man geweest dat hij zich zo opgelucht had gevoeld als op het moment dat hij de jongen vanaf het ijs op de oever trok. De laatste keer was in de verloskamer geweest, toen hij te horen kreeg dat de twee mensen van wie hij het meeste hield op de hele wereld, allebei in orde waren. De man pakte zijn dikke donsjack, wikkelde het om de bibberende jongen en wreef hem hard om zijn bloedsomloop te stimuleren.

‘Gaat het? Kun je ademhalen? Heb je ergens pijn?’ vroeg de man terwijl hij zijn mobieltje uit de zak van het jack haalde.

‘Nee. Ik heb het alleen koud,’ zei de jongen met blauwe lippen. ‘Dank u wel. Gaat u nu Todd redden?’

De man belde de alarmcentrale en hief zijn hand op om zijn antwoord nog even uit te stellen terwijl hij om een ambulance vroeg,

maar zijn ogen verrieden wat het antwoord zou zijn. Liegen had hij nooit gekund. De twee jongere kinderen waren dicht bij hun broer gaan staan en ze keken nu alle drie naar het laatste lid van hun gezin dat nog in gevaar verkeerde. Ze voerden een heftig, gefluisterd gesprek, maar de man besepte nog niet wat er ging gebeuren. Pas toen hij zag dat Marty het donsjack van zich af gooide, begreep hij wat de jongen van plan was.

‘U gaat Todd niet halen, hè?’ vroeg de jongen met bevende stem. Drie jonge gezichten keken naar hem op alsof ze hem wilden dwingen dat te ontkennen.

‘Het is een hond,’ zei de man, al wist hij dat het geen zin had te proberen hen tot rede te brengen.

‘Dat weten wij ook wel,’ zei het jongste kind geringschattend en verwijtend. ‘U hebt Marty gered. Dan kunt u Todd ook redden.’

Ze boorden hun ogen in de zijne, als miniatuurbeulen van de Spaanse inquisitie. De man keek naar het ijs en besepte dat de kansen van het heldhaftige dier steeds kleiner werden naarmate hij verkleumder en zwakker werd. Elke keer dat hij erin slaagde een poot op het ijs te zetten, brak er een stuk af en gleed het dier terug in de koude diepte.

‘Het lukt hem wel,’ zei de man met een zekerheid die hij niet voelde. ‘Honden zijn goed in dit soort dingen. Wacht maar, dan zul je het zien.’

De jongen die hij zojuist had gered, keek hem diep teleurgesteld aan. ‘Als u hem niet gaat halen, verdrinkt hij of vriest hij dood,’ zei hij, bedroefd maar onverzettelijk. ‘En als u hem niet gaat halen, doe ik het zelf wel.’ Hij liep naar de rand van het bevroren meer.

De man greep hem snel vast. Het koude, benige lijf verzette zich tegen de arm die hem tegenhield.

‘En anders ik,’ zei zijn vastberaden zusje, dat veel dichterbij de rand van het ijs ging staan dan goed voor haar was.

‘Of ik,’ zei de jongste.

De man zuchtte vertwijfeld. Eén kind kon hij tegenhouden, drie niet.

‘Todd!’ riep de worstelende jongen die hij met zijn arm omklemd hield. De adem van alle drie de kinderen stakte toen hun hond onder water verdween. Na tien angstige seconden kwam zijn kleine, harige kop weer boven en dat was het moment waarop de man beseftte dat hij geen keus had. Hij had de verslagenheid in de ogen van het dier gezien. De hond had alle hoop opgegeven.

‘Verdomme nog aan toe,’ mompelde hij binnensmonds. Hij keek om zich heen, hopen op een andere oplossing, een tweede volwassene, een beter plan, maar zag niets van dat alles. Hij wist dat het een heel slecht idee was, maar wat moest hij anders? Het ijs had hem de eerste keer gedragen, dus zou het hem nu ook wel dragen. Dat hoopte hij tenminste.

Hij keek naar de kinderen, die weer stonden te snotteren. Hij legde een sterke, kalmerende hand op de schouders van de oudste twee. ‘Luister goed. Ik ga proberen Todd te redden, maar ik doe dat op één voorwaarde.’ Drie knikkende hoofden lieten zien dat ze bij voorbaat instemden met wat hij ook van hen zou verlangen. ‘Niemand, ik herhaal *niemand*, mag ook maar één voet op het ijs zetten. Alleen ik. Is dat duidelijk? Wat er ook gebeurt, jullie blijven waar je bent tot ik terugkom. Beloven jullie dat?’ Hun angstige ogen waren zo groot als knikkers, maar ze knikten weer. De man wierp een laatste hoopvolle blik over zijn schouder, ook al verwachtte hij niet op dit uur van de dag wandelaars te zien. Hij keek naar de lucht. Over een kwartier was het donker. Als hij deze idiote stunt echt ging uithalen, moest hij snel zijn.

Hij stapte weer op het ijs.

De taxi zette hem af op de hoek, niet ver van het warenhuis. ‘Hier zei u?’

De man keek op van het schermpje waarop hij zijn e-mails had gelezen. Een deinende mensenmassa trok door Oxford Street, wat niet verwonderlijk was, één week voor de kerst.

‘Ja, prima,’ zei de man. Hij klapte het hoesje van de telefoon dicht, stapte uit en haalde afwezig een bankbiljet uit zijn porte-

feuille. Zonder naar het bedrag op het metertje te kijken, gaf hij de chauffeur het geld en zei: 'Zo is het wel goed.'

De taxichauffeur lachte, blij met de grote fooi, en stopte het geld snel weg, voor het geval de man hem per ongeluk een bankbiljet van de verkeerde kleur had gegeven. 'Gelukkig kerstfeest,' zei hij toen de man zich naast zijn raampje oprichtte. De man knikte afwezig, zijn aandacht nu gericht op wat hij had gezien toen hij was uitgestapt. Voor de ingang van het warenhuis waar hij moest zijn, stond een klein fanfarekorps of orkestje of ensemble, hij wist nooit precies hoe het heette, van mensen met verschillende soorten muziekinstrumenten die in een halve cirkel achter hun muziekstandaards stonden en de bevlogen gebaren van hun dirigent volgden. De klanken van een kerstliedje vulden de straat, overstemden het geraas van het Londense verkeer en ontlokten zelfs aan degenen die niet eventjes bleven staan een weemoedige glimlach.

Gehinderd door de dreutelende menigte liep hij in de richting van het warenhuis. Na ongeveer twintig meter voelde hij plotse-ling een beklemmend, branderig gevoel in zijn borst, alsof hij was geraakt door een kleine, vurige komeet. Het gebeurde zo onverwacht dat hij abrupt bleef staan, waardoor een man vol tatoeages en piercings van achteren tegen hem op botste.

'Hé, klootzak, je mot niet zomaar opeens stil blijven staan,' snauwde de man, wiens humeur klaarblijkelijk niet was beïnvloed door de vrolijke kerstsfeer die de muziek bij de rest van het winkelende publiek opwekte.

'Sorry,' mompelde de man, die zich meer zorgen maakte over de onrustbarende herhaling van dit onverklaarde symptoom dan over die boze woorden. Hij had duidelijk iets onder de leden. Het was deze week al de derde keer dat hem dit overkwam. Hij stak steun zoekend zijn hand uit naar een lantarenpaal en wachtte tot het onaangename gevoel zou wegtrekken. Het was koud, volgens het weerbericht konden ze vanmiddag en vanavond sneeuw verwachten, maar de man had het opeens verschrikkelijk warm. Het liefst had hij zijn dure wollen overjas en zijn colbert uitgetrokken.

Hij hief zijn vrije hand op, streek over zijn mond en was niet verbaasd toen hij voelde dat zijn bovenlip bedekt was met zweetdruppeltjes. Verdorie. Hij was zeker aangestoken door de griep die op kantoor heerste. Vlak voor de kerstvakantie nog wel. Gelukkig had hij nog iets meer dan een week voordat ze zouden vliegen, dat was meer dan genoeg tijd om over een griepje heen te komen. Hij glimlachte en klopte op zijn binnenzak waarin de vliegtickets naar New York zaten – het cadeau waarmee hij zijn vrouw met Kerstmis zou verrassen. Ze had al veel eerder terug gewild, maar hij had altijd een uitvlucht gevonden om niet te hoeven gaan. Maar waarom zou je zo hard werken als je nooit eens vrij nam om jezelf op zo iets te trakteren? Hij glimlachte weer, want hij wist precies hoe ze zou reageren als ze hoorde wat de verrassing precies inhield. Hij had een luxe hotel geboekt, eersteklaskaartjes gekocht voor een Broadway-show, en zich voorgenomen haar net zo veel en net zo lang te laten winkelen of door de stad te laten slenteren als ze wilde. Als dat geen ware liefde was, dan wist hij het niet meer.

Na ongeveer een minuut trok het benauwde gevoel in zijn borst weg. Hij nam zich voor zo dadelijk wat paracetamol te kopen en voegde zich weer in de voetgangersstroom. Er stond nu een hele kring rond de musici en sommige mensen zongen mee. Al met al duurde het lang voordat hij de glazen draaideuren van het warenhuis bereikte, waar een rij wachtenden stond om binnen te kunnen komen. Hij stond met zijn rug naar de muzikanten en hij was zelf geen musicus, verre van dat, maar toen de trompet achter hem luid en duidelijk schalde, herkende hij het instrument meteen en voelde hij de bekende aandrang waaraan hij zelfs na al die jaren geen weerstand kon bieden. Hij keek om en zocht naar de persoon die het glanzende koperen instrument bespeelde. Het ging automatisch, als in een reflex. Het overkwam hem elke keer dat hij een concert of een ander live optreden bijwoonde. Het was alsof de klanken van het instrument hem lokten als een sirenenzang die hij onmogelijk kon negeren. Dit was nu al jaren zo en het zou waarschijnlijk altijd zo blijven. Zijn blik bleef rusten op het gezicht

van degene die het instrument bespeelde in deze drukke Londense winkelstraat. Zij was het niet. Zij was het nooit.

Het gordijn van warme lucht dat uit de roosters boven zijn hoofd neerdaalde toen hij de winkel binnen ging, gaf hem het gevoel dat hij een broeikas betrad en de bedwelmende geuren van honderden verschillende parfums, die als een verstikkende wolk boven de winkelende mensen hing, maakten het er niet beter op. Een ogenblik kreeg hij spijt dat hij had besloten midden op de dag te gaan winkelen, maar zijn agenda zat tot en met de laatste dag voor de vakantie vol afspraken en vergaderingen. Hij had alleen nu een uurtje beschikbaar.

Hij werd door de winkelende mensen bij de ingang voortgeduwd en liep met de stroom mee tot hij de afdeling vond die hij moest hebben. Het was soms best een voordeel om ruim 1 meter 80 lang te zijn, want hij kon met gemak over de hoofden heen kijken. Hij wurmde zich langs de dreutelende mensen die bij de toonbanken bleven staan, wist te voorkomen dat hij werd besproeid met parfums die hij niet wilde uitproberen en bereikte uiteindelijk de afdeling sieraden.

Hij wilde nog één kerstcadeautje kopen voor zijn vrouw, ter aanvulling van de glanzende set koffers die hij al achter in zijn kast had verstopt. Ze hadden er allebei een handje van om elkaar bij verjaardagen en andere feestelijke gelegenheden, waaronder uiteraard ook Kerstmis, te veel cadeautjes te geven. Je zou kunnen denken dat dit overcompensatie was voor wat er in hun leven ontbrak, maar de waarheid was veel eenvoudiger: hij hield ervan om haar te verwennen.

Hij keek naar de flonkerende collectie designersieraden die achter slot en grendel in een glazen vitrine lagen. Hij was best een beetje trots op zichzelf dat hij had onthouden dat ze een paar maanden geleden had gezegd dat ze de collectie van deze ontwerper zo mooi vond, maar hij had niet verwacht dat er zo veel was om uit te kiezen. Hiervoor had hij hulp nodig.

‘Kan ik u van dienst zijn?’

Hij keek op en glimlachte naar de verkoopster, die op haar beurt de lange, knappe man met de felblauwe ogen die bij haar toonbank stond geïnteresseerd bekeek en zijn glimlach iets te gretig beantwoordde. De man merkte niet eens dat ze wat dichterbij de toonbank ging staan en dat haar pupillen zich verwijdden toen ze naar hem keek. Dat kwam niet omdat hij arrogant of ijdel was, maar omdat haar reactie niets nieuws was. Vrouwen voelden zich tot hem aangetrokken; hij had nooit moeite hoeven doen een meisje te krijgen. *Op één keer na*, zei een stemmetje dat hij probeerde te negeren. Hij doofde de vonk van de herinnering zoals je een beginnend vuurtje zou blussen, snel en grondig, voordat het uit de hand liep. Die verdraaide trompet in dat orkestje ook, dacht hij geprikkeld.

‘Graag. Ik ben op zoek naar een cadeautje voor mijn vrouw.’

De teleurgestelde blik die over haar gezicht vloog was nog net zichtbaar voordat ze haar hoofd boog. ‘Wat hebt u in gedachten? We hebben prachtige halskettingen en armbanden in onze nieuwe collectie. Zullen we daarmee beginnen?’ De man haalde hulpeloos zijn schouders op. De verkoopster glimlachte. ‘Maakt u zich geen zorgen, wij helpen veel mannen een cadeautje te kiezen voor hun vrouw. Ik weet zeker dat we iets zullen vinden dat helemaal bij haar past.’

Een kwartier later had hij nog steeds geen idee wat hij moest nemen. Zonder het te beseffen stak hij zijn wijsvinger onder de kraag van zijn overhemd terwijl hij zich over de sieraden boog die op een kussen van donkerblauw fluweel lagen uitgespreid. Het was net alsof het steeds warmer werd in de winkel en hij vroeg zich af of ze de verwarming soms hoger hadden gezet. Vlak boven de toonbank hing ook nog een felle lamp, die met een verschroeiende hitte op zijn hoofd scheen. Het koude zweet brak hem uit, zijn hele lichaam was klam en hij had er spijt van dat hij niet eerst paracetamol was gaan kopen. Hij zou zich vast een stuk beter voelen zodra hij daar twee van had ingenomen.

Opeens wilde hij nog maar één ding: weg uit deze overvolle, over-

verhitte, overgewaardeerde winkel. Hij wilde frisse lucht, hij had dringend behoefte aan koude, frisse lucht. Hij voelde zijn hartslag in zijn hals en toen hij sprak, had hij de grootste moeite voldoende zuurstof in te ademen om iets te kunnen zeggen.

‘Doet u die maar.’ Hij wees volkomen willekeurig een van de halskettingen aan.

‘Uitstekend.’ De verkoopster lichtte het kettinkje tussen de andere sieraden vandaan. ‘Wilt u het ingepakt hebben in kerstpa-’ Ze stakte midden in het woord en vroeg ongerust: ‘Voelt u zich niet goed?’

Hij probeerde geruststellend te glimlachen, maar dat bezorgde hem een eigenaardige pijnscheut in zijn kaak. ‘Ik voel me prima,’ loog hij, terwijl hij met één arm op de toonbank leunde, omdat hij er niet zeker van was dat zijn benen hem anders nog wel konden dragen. ‘Het is hier alleen een beetje warm.’

‘Wilt u misschien een glaasje water?’

De man knikte zwijgend, want hij wilde zijn adem niet verkwisten, omdat zijn longen zo’n moeite leken te hebben hun werk te doen. Wat is dit voor rare griep, dacht hij bezorgd.

Hij hoorde niet eens dat de vrouw een collega verzocht een glas water te halen, want hij maakte zich veel te veel zorgen dat hij midden in de winkel tegen de vlakke zou gaan.

‘U kunt daar wel even gaan zitten,’ zei de verkoopster, die behoedzaam zijn elleboog pakte en naar een met rood fluweel beklede stoel naast een andere toonbank wees.

‘Hoeft niet. Het gaat wel,’ antwoordde de man, onbewust van het feit dat de woorden werden gesproken met lippen waarvan de kleur in snel tempo veranderde van roze in blauw. Nu maakte de verkoopster zich echt zorgen.

‘Zal ik de manager bellen? Hij kan via de luidspreker informeren of er een arts in de winkel is.’

‘Nergens voor nodig,’ zei de man met klem. ‘Ik ben alleen maar een beetje grieperig.’

De vrouw leek daar sterk aan te twijfelen en wierp een blik om

zich heen om te zien of er al iemand met een glaasje water kwam, maar ze zag alleen het winkelende publiek dat zich in de winkelgangen verdrong als karpers in een vijver rond voedertijd.

Ze bukte zich onder de toonbank om haar tas te pakken. 'Neemt u dit maar. Het zit nog dicht.' Ze had een flesje water uit haar tas opgediept.

'Dank u,' zei de man zwakjes. Hij had de grootste moeite het verzegelde dopje eraf te krijgen omdat hij op de toonbank moest blijven steunen om niet door zijn benen te zakken, maar uiteindelijk braken de smalle stripjes en vloog het plastic dopje door de lucht. Hij slaagde er echter niet in van het water te drinken, want toen hij het flesje met bevende hand naar zijn mond bracht, werd zijn borst samengeknepen door een verpletterende pijn. Het was alsof een stalen band heel strak om zijn bovenlichaam werd aange-trokken. Er dansten grijze vlekjes voor zijn ogen. Zijn hand liet het flesje uit eigen beweging los, waardoor een deel van het water over de uitgestalde sieraden stroomde en toen kwamen de man en het flesje min of meer tegelijkertijd op de vloer terecht.

Ally

Men zegt dat van alle zintuigen de reukzin de meeste herinneringen en emoties opwekt. Ik ben het daarmee eens, want voor mij is de geur van kipnuggets nu onverbrekkelijk verbonden met slecht nieuws. Nee, dit is niet helemaal juist, niet zomaar kipnuggets, maar verbrande kipnuggets. Ze lagen onder de grill, aan één kant al goudbruin, aan de andere kant bijna, toen er op de deur werd geklopt. Eerst dacht ik dat hij zijn sleutel was vergeten, toen herinnerde ik me dat ik die ochtend zelf had gezien dat hij de huissleutel van de bos met de autosleutels had gehaald.

Ik zag twee silhouetten achter het melkglas van de voordeur en keek waar ik mijn tas had gelaten. Het was aan de vroege kant voor de kinderen die aan de deur kwamen om kerstliedjes te zingen en

de silhouetten waren misschien iets te groot, maar tieners zien er tegenwoordig uit als volwassenen, zeker als ze hun schooluniform niet aan hebben. Het waren echter geen tieners of kinderen die kerstliedjes kwamen zingen, maar het waren wel mensen in uniform. Toen ik de deur opendeed, hieven ze precies tegelijk hun hand op om hun pet af te zetten, alsof ze erop hadden geoefend, alsof ze op de politieacademie aan synchroonzwemmen deden. Waarom doen ze dat, vroeg een abstract deel van mijn wezen zich af, ook al merkte ik dat ik met één hand al naar mijn mond ging, alsof ik wist dat ik een gil zou moeten smoren. Met mijn andere hand hield ik me vast aan de deurknop.

‘Mevrouw Taylor?’

Ik knikte.

‘Mevrouw Alexandra Taylor?’ En waarom deden ze dát? Waarom twee vragen in plaats van één? Waarom tijd verkwisten als hun al duidelijk moest zijn dat ik degene was voor wie ze waren gekomen, gezien het feit dat ik wit wegtrok?

‘Wat is er aan de hand? Is er iets met Joe? Is er iets gebeurd?’ Domme vraag; natuurlijk was er iets gebeurd. Het stond te lezen in hun ogen, het was te zien aan de manier waarop ze hun petten onder hun arm klemden, het was te horen aan de pauze die ze inlasten voordat ze antwoord gaven.

‘Er is, tot mijn spijt, een ongeluk gebeurd,’ zei de langste van de twee, die iets ouder leek dan zijn collega. Ik keek naar de agent die naast hem stond, alsof ik verwachtte dat die me een ander bericht zou vertellen, maar hij keek alleen maar benauwd en een beetje nerveus, waaruit ik begreep dat hij dit voor het eerst deed.

‘Maar ik heb de auto,’ zei ik, traag van begrip, omdat dit altijd mijn grootste angst was als de wegen glad waren.

‘Geen auto-ongeluk.’ De agent sprak traag, alsof hij veronderstelde dat slecht nieuws een negatieve invloed had op mijn verstandelijke vermogens. Ergens was dat ook zo. ‘Mogen we binnenkomen?’ Ik wilde nee zeggen, omdat ik niet wilde dat dit echt gebeurde. Ik wilde de deur dichtdoen, nee, ik wilde de deur in hun jonge,

meelevende gezichten dichtgooien en zeggen dat ze het verkeerde huis, de verkeerde vrouw, de verkeerde man hadden.

Op wankelende benen deed ik een stap achteruit. Ze kwamen binnen en een van hen pakte me bij mijn elleboog opdat ik niet zou vallen.

‘Joe. Wat is er gebeurd? Wat voor ongeluk? Is hij –?’

‘Uw man leeft nog. Hij is naar het ziekenhuis gebracht, het St.-Elizabeth. Volgens de laatste berichten verkeert hij in kritieke toestand en is hij buiten bewustzijn.’

De geur van verbrande broodkruimels dreef vanuit de keuken naar de hal en mengde zich daar met deze onbegrijpelijke woorden.

‘Het ambulancepersoneel heeft hem gereanimeerd, maar het is niet duidelijk hoelang hij was gestopt met ademen.’

Joe, gestopt met ademen? Er moest een afschuwelijke vergissing in het spel zijn. Joe ademde juist goed. ’s Nachts soms een tikje luidruchtig, maar dat vond ik wel gezellig. Hij ademde echt uitstekend.

‘Ik begrijp er niets van. Wat is mijn man overkomen?’ riep ik. Ik greep de blauwe mouwen van de agent alsof ik het antwoord uit hem wilde schudden.

‘Neemt u me niet kwalijk, we hadden het moeten uitleggen. Strikt genomen, mevrouw Taylor, is hij verdronken,’ was het volkomen onwezenlijke antwoord.

Ergens, in de verte, in de keuken, begon het rookalarm te piepen.

Charlotte

‘Raging Poppy of Scarlet Harlot?’ vroeg de manicure met een lachje. Ik bekeek de twee flesjes die voor me op de tafel stonden. Mijn hand ging erboven heen en weer tot ik uiteindelijk de donkerste van de twee tinten koos. ‘Ik vind dat een uitstapje naar de Big Apple wel zo’n gedurfde kleur mag hebben,’ zei ik. Ik gaf haar het flesje.

‘U boft maar,’ zuchtte ze. Ze schudde de nagellak zo energiek als een barman een cocktail. ‘Ik hoef van mijn vriend niet meer te verwachten dan een cosmeticsetje uit de supermarkt. Het zal nooit in hem opkomen me te verrassen met een vakantie.’

Ik verschoof op mijn stoel, een beetje gegeneerd dat ik mijn geheim eruit had geflapt tegen een meisje dat ik nauwelijks kende, een meisje dat ik alleen zag als ik mijn nagels liet doen, maar ik was zo opgewonden dat ik het aan íemand moest vertellen. Ik moest het met iemand delen, maar mocht niet het risico nemen dat David van een kennis zou horen dat ik de enige mail had gevonden die hij was vergeten te wissen, een mail met details over het geheime kerstgeschenk. Het was niet zo dat ik in zijn mails had zitten snuffelen; ik was deze toevallig tegengekomen toen ik op zoek was naar iets anders. *Ik ben geen vrouw die stiekem kijkt wat er in de inbox van haar man zit, edelachtbare. Echt niet.* Ik glimlachte toen ik mezelf met twee opgeheven vingers in de getuigenbank voorstelde. Lang geleden misschien... maar dat was verleden tijd, een ander tijdperk, een andere ik. Een irritante herinnering kwam uit het niets opdagen en wurmde zich in mijn gelukzalige zeepbel om me terug te slepen naar die avond van toen, een maand of twee geleden, toen ik midden in de nacht wakker was geworden omdat mijn man in zijn slaap lag te mompelen. In een reflex bewoog ik mijn hand, waardoor er een streepje rode lak op de huid naast mijn perfecte ovale nagel terecht kwam.

‘Sorry,’ zei ik. De manicure keek op en slaagde erin haar ergernis te verbergen terwijl ze het vlekje verwijderde.

Ik had geboft dat ik op zo korte termijn had kunnen komen, maar ik was een vaste klant en ze hadden wat andere afspraken verschoven om tijd voor mij te maken. Gelukkig hoefde ik op mijn werk nooit vrij te vragen. Het grote voordeel van een eigen bedrijf is dat de baas over dergelijke dingen nooit moeilijk doet.

Ik twijfelde er geen moment aan dat David deze vakantie tot in de kleinste details had gepland. Hij was een kei in organiseren, op

elk gebied. Dat moest ook wel, gezien het werk dat hij deed. Bij hem geen ontbrekende reisdocumenten, geen verlopen reisverzekering, geen ongeldige paspoorten. Maar hij was een man, en een man beseft niet dat manicure, pedicure en niet te vergeten een grondige harsbeurt noodzakelijk waren voordat een zichzelf respecterende vrouw op vakantie kon gaan.

Niet dat ik hem zou vertellen dat ik erachter was gekomen dat we na de kerst naar New York zouden gaan. Hij zou vreselijk teleurgesteld zijn als ik de verrassing voor hem bedierf, na alle moeite die hij zich had getroost om me dit perfecte geschenk te geven. Nee, ik zou er goed voor oppassen het niet voor hem te bederven en dat betekende dat ik de afgelopen dagen heel wat tijd voor de spiegel in de badkamer had doorgebracht om te oefenen op het trekken van een verrast en verheugd gezicht, tot ik er zeker van was dat ik de juiste mengeling van verbazing en opwindung zou tonen.

Ik merkte dat ik weer zat te glimlachen terwijl de eerste laklaag droogde. De manicure had gelijk. Je hebt toch maar geboft, meisje, dacht ik, maar toen zag ik mezelf in een van de vele spiegels van de schoonheidssalon en verbeterde ik dat. Ik was geen meisje meer. Ik was een vrouw. Als je bij je laatste verjaardag een 2 in een 3 had moeten veranderen, kon je jezelf geen meisje meer noemen. Ik keek naar mezelf en vroeg me af of David, die altijd zei dat ik er veel jonger uitzag dan ik was, gelijk had. Mijn blonde haar was geknipt in een stijlvolle coupe met lokken die als veertjes rond mijn gezicht dansten. Ik was blond van mezelf maar er waren subtiele highlights aangebracht zodat ik eruitzag alsof ik net terug was van een veertiendaagse zonvakantie. Ik had tijd en geld genoeg om me goede make-up, manicures, spraytans en behandelingen bij de schoonheidsspecialiste te kunnen veroorloven. Ik wist dat ik er jaren jonger uitzag dan veel vrouwen die ik op straat zag: vrouwen die waarschijnlijk van mijn leeftijd waren, maar gestrest en vermoeid achter wandelwagens liepen met kinderen die ze naar babysitters of peuterspeelzalen brachten. Vrouwen die kinderen met

zich mee sleepten die er geen besef van hadden dat hun moeder haast had. Ja, ik had erg geboft.

Halverwege de tweede laklaag werd de slaapverwekkende muzak doorbroken door een schelle ringtone die bij mijn voeten vandaan kwam. Ik keek naar beneden en zag het leer van mijn lichtbruine handtas zachtjes trillen, alsof er een beestje in was gekropen dat nu beefde van angst.

‘Sorry,’ zei ik verontschuldigend. ‘Helemaal vergeten het geluid af te zetten.’

‘Geeft niks,’ zei de manicure. Ze hield het lakborsteltje omhoog. ‘Wilt u opnemen?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, ik kijk straks wel op de voicemail. Let er maar niet op.’

Mijn mobieltje was echter hardnekkig. Een paar seconden nadat degene die belde te horen moest hebben gekregen dat hij een bericht kon inspreken, rinkelde het weer. Ik keek fronsend naar mijn tas, alsof dat voldoende was om het gerinkel te laten ophouden.

‘Weet u zeker dat u niet wilt opnemen?’ vroeg het meisje.

Ik keek naar mijn glanzende rode nagels die op de tafel gespreid lagen als de vleugelpunten van een exotische vlinder. Ik kon de eerstkomende tien minuten niets aanraken zonder de lak te bederven.

‘Nee, wat het ook is, het moet wachten,’ zei ik, maar het kon blijkbaar niet wachten, want mijn handtas had nog geen minuut gezwegen toen het mobieltje weer begon te rinkelen.

‘Het spijt me echt heel erg,’ zei ik verontschuldigend.

Het meisje stak het borsteltje van de blanke lak die ze op mijn nagels wilde gaan aanbrengen in het flesje en draaide het dopje dicht. ‘Het geeft echt niks. Het gebeurt zo vaak. Als u wilt, kan ik wel voor u opnemen, dan kunnen uw nagels goed drogen.’

Het is niet prettig als een andere vrouw in jouw tas rommelt en ik was blij dat ze het telefoontje snel vond en op haar handpalm legde. Ze keek naar het schermje. ‘David,’ las ze. ‘Is dat uw –’

‘Mijn man, ja,’ zei ik. Ik beet op mijn lip. Hij dacht natuurlijk dat ik nog op kantoor was, omdat ik hem niet had verteld dat ik een paar uurtjes vrij had genomen om me voor te bereiden op een reisje waar ik zogenaamd niets van wist.

‘Zou je tegen hem willen zeggen dat ik bezet ben en hem over een kwartiertje terugbel?’ David kende niet alle leden van mijn team en zou denken dat hij een nieuw meisje aan de lijn had.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze en ze drukte al op de toets.

‘Niet zeggen waar ik ben,’ fluisterde ik toen ze haar mond al opendeed. ‘En geen woord over New York,’ voegde ik er in paniek aan toe.

Ik voelde me schuldig toen ik op mijn stoel naar achteren leunde, alsof ik hem bedroog of zoiets, wat echt nergens op sloeg, want dat zou ik nooit doen.

‘Hallo? Nee, u spreekt niet met mevrouw Williams, zij kan op dit moment geen telefoontjes aannemen.’ Daarop volgde een korte stilte en omdat ik haar zorgvuldig in de gaten hield toen ze op mijn verzoek mijn man een leugentje vertelde, zag ik het moment waarop ze zich ervan bewust werd dat er iets mis was. Het besef kroop als een blos over haar gezicht.

‘Wat is er, wat zegt hij?’ vroeg ik dringend.

De manicure stak het mobieltje in mijn richting. ‘Het is uw man niet, het is een vrouw.’

Er was geen reden om aan haar naam te denken, maar in de fractie van de seconde die het me kostte om me over de tafel naar voren te buigen, ging die toch door mijn hoofd. De manicure hield het telefoontje bij mijn oor.

‘Hallo, met wie spreek ik?’ Ik hoorde zelf hoe gespannen mijn stem was.

‘Mijn naam is Marie, ik werk in de Sunderson’s Department Store. Spreek ik met mevrouw Williams?’

Ik bevestigde dat ik inderdaad mevrouw Williams was terwijl mijn hersenen met de snelheid van een computer door een lijst van mogelijke redenen voor dit telefoontje scrolde. Ik koos wat me het

meest logisch leek: David had zijn telefoontje ergens laten liggen en deze vrouw had hem gevonden. Die oplossing beviel me; het klonk erg logisch.

‘Mevrouw Williams, uw man heeft me verzocht u te bellen –’

‘O ja? Hoezo? Ik begrijp het niet.’ Mijn theorie viel op de vloer en spatte in duizend stukken uiteen.

‘Hij was hier in de winkel, op zoek naar... oké, dat is niet belangrijk, maar hij... werd onwel.’

Gedurende de tijd die ik ervoor nodig had om mijn hand op te heffen en het telefoontje uit de hand van de manicure te grissen – waarbij de lak op al mijn nagels werd uitgesmeerd – schoot er een reeks beelden door mijn hoofd: David die gisteravond zijn mes en vork had neergelegd terwijl hij bijna geen hap had gegeten; David die op elke overloop moest pauzeren om op adem te komen als hij de trap op liep naar onze flat; Davids gezicht toen hij me vanochtend had gekust, een tint bleker dan anders.

‘Is David bij u? Ik wil graag met hemzelf praten.’

‘Dat is niet mogelijk, mevrouw Williams,’ zei de verkoopster een beetje verstikt, alsof ze op het punt stond in huilen uit te barsten.

Angst wikkelde zich om me heen als een cape. ‘Waarom niet? Waar is hij? Is hij niet bij u?’

De vrouw aarzelde en zei toen: ‘Ja, hij is hier, maar hij kan niet aan de telefoon komen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat verpleegkundigen met hem bezig zijn,’ zei de onbekende vrouw via Davids telefoon. ‘Hij wordt op dit moment op een brancard gelegd.’

‘Verpleegkundigen? Wat voor verpleegkundigen?’ Er lag nu echte paniek in mijn stem. ‘Waarom leggen ze hem op een brancard? Wat is er met hem gebeurd?’

Ik hoorde haar praten met iemand op de achtergrond en ze pauzeerde nog een seconde of twee voordat ze mij antwoord gaf. ‘Het enige wat ze bereid zijn mij te vertellen, is dat ze hem naar het St.-Elizabeth brengen en dat u daarheen moet gaan.’

‘Waarom brengen ze hem naar het ziekenhuis? Ik begrijp er niets van. Hij was alleen maar wat grieperig.’

De vrouw klonk bijna alsof ze zich ervoor verontschuldigde dat zij degene was die mij het nieuws moest vertellen. Het was meer dan schandalig dat ik hiervan als laatste op de hoogte werd gesteld. ‘Ik geloof niet dat hij griep heeft, mevrouw Williams,’ zei ze rustig. ‘Ik wil u niet aan het schrikken maken, maar ik geloof dat uw man een hartaanval heeft gekregen.’

Lees verder in *Duet met jou*.

Eerste druk augustus 2017

Oorspronkelijke titel *Our Song*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster UK Ltd, Londen

Copyright © 2016 by Dani Atkins

The moral right of Dani Atkins to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagillustratie © Ilina Simeonova/Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4032 7

ISBN e-book 978 90 261 4033 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.